

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Mező Balázs (felperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek - a dr. Hegyi Tamás (I. rendű alperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű és a ... jogtanácsos által képviselt Székesfehérvár Megyei Jogú Város Önkormányzata (8000 Székesfehérvár, Városház tér 1.) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2011. március 7. napján meghozott 5.P.22.882/2009/28. számú ítélete ellen a felperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 187.500 (száznolcvanhétezer-ötszáz) forint, a II. rendű alperesnek 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 360.000 (háromszázhatvanezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes elsődleges keresete arra irányult, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest 6.000.000 forint megfizetésére kártérítés címén. Másodlagosan azt kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az alpereseket mint együttes károkozókat a fenti összeg megfizetésére.

Tényként adta elő, hogy az I. rendű alperestől megvásárolt, beépítetlen területként nyilvántartott ingatlanon jogerős építési engedély birtokában családi ház építésébe kezdett. Az Állami Erdészeti Szolgálat ... Igazgatósága azonban 2006. május 22-én az ingatlanon minden tevékenységet azonnali hatállyal felfüggesztett, később pedig 65.000 forint erdőgazdálkodási bírsággal sújtotta a telken lévő fák kivágása miatt. 2006. december 7-én a II. rendű alperes építésügyi hatósága visszavonta az építési

engedélyt, de határozatát a másodfokú hatóság 2007. március 23-án kelt és május 2-án kézbesített döntésével megsemmisítette. A fentiek miatt az építkezéssel 2006. május 29-e és 2007. május 2-a között fel kellett hagynia. Az építőanyagok ára ezalatt mintegy 10 %-kal emelkedett, így az emiatt keletkezett kára 5.239.000 forint. További követelése a 65.000 forintos erdőgazdálkodási bírság, valamint a fent megjelölt időtartam alatt használt lakás 696.000 forintos bérleti díjának a megtérítésére irányult. Az I. rendű alperessel szemben hibás teljesítésre, a II. rendű alperessel szemben pedig a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének szabályaira hivatkozott. Álláspontja szerint az I. rendű alperesnek számolnia kellett volna azzal, hogy az eladott ingatlan ténylegesen erdőterületnek minősül, és csak azt követően értékesíthette volna, hogy az erdőről és az erdő védelméről szóló 1996. évi LIV. tv. (Etv.) előírásainak megfelelően az erdőművelés alól kivonja. A II. rendű alperes mulasztást követett el azzal, hogy az érintett területre vonatkozó szabályozási tervet csak 2006 júliusában hozta összhangba az Etv-ben foglaltakkal. Amennyiben időben előterjeszti a megfelelő rendezési tervet, úgy a jegyző nem bocsátotta volna ki az építési engedélyt és nem lett volna kénytelen azt később visszavonni. A visszavonás ettől függetlenül kirívóan súlyos jogértelmezési tévedés következménye. Súlyos jogsértés volt a II. rendű alperes részéről az is, hogy az Etv. rendelkezései ellenére az ingatlant érintő telekalakítási eljárásba nem vonta be az erdőfelügyeletet. Elmulasztotta továbbá az építési engedélyezési eljárás alkalmával a helyszíni szemlét, holott ezáltal észlelhette volna, hogy a terület az Etv. hatálya alá tartozik.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes előadása szerint csak 2006. június 8-án értesült arról, hogy a terület az Etv. hatálya alá tartozik. Erre vonatkozóan sem a szabályozási terv, sem a helyi építési szabályzat nem tüntetett fel adatot és az ingatlan-nyilvántartásban sem szerepelt az erdő művelési ág. Nem róható a terhére, hogy az adásvételi szerződést követő több mint másfél évvel, illetőleg az építési engedély jogerőre emelkedését követően az erdészeti hatóság kezdeményezésére a II. rendű alperes módosította a szabályozási tervet. Egyébként pedig a termelésből való kivonás iránt haladéktalanul intézkedett.

A II. rendű alperes álláspontja szerint az erdészeti hatóságnak kellett volna jeleznie, hogy eltérés van a nyilvántartott művelési ág és a valós tények között. Ennek hiányában a közhiteles ingatlan-nyilvántartásban bízva jóhiszeműen járt el. Az építésügyi hatóságnak nem kellett megkeresnie az erdészeti hatóságot és a rendezési terv ügyében is megfelelően járt el, hiszen megkérte a szakhatóság véleményét, azonban nem kapott választ a megkeresésre.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 375.000 forint perköltséget, továbbá külön felhívásra az államnak 360.000 forint eljárási illetéket.

Tényként rögzítette, hogy az érintett területre vonatkozó és 2000. szeptember 25. napján elfogadott szabályozási terv a perbeli ingatlant nem sorolta az erdőterületek közé. A felperes és a házastársa, valamint az I. rendű alperes adásvételi szerződése alapján a vevők tulajdonjogát a földhivatal az ingatlan-nyilvántartásba

2004. december 24-én bejegyezte. 2006. május 29-én jogerőre emelkedett az építési engedély, de ezt megelőzően - május 22-én kelt határozatával - az Állami Erdészeti Szolgálat ... Igazgatósága az adott ingatlanon mindenfajta tevékenységet felfüggesztett, majd július 6-án 65.000 forint erdőgazdálkodási bírság megfizetésére kötelezte a felperest és a feleségét. A május 31-én kelt levélben továbbá tájékoztatta őket, hogy az Etv. hatálya alá tartozó területen építkezést nem kezdhetnek. 2006. június 16-án került sor a szabályozási terv módosítására, amelyben az érintett ingatlant már az Etv. hatálya alá tartozónak tüntették fel. 2006. december 7-én az építési hatóság az építési engedélyt visszavonta, az építési tevékenységet azonnali hatállyal leállította. A másodfokú hatóság ezt a határozatot 2007. március 23-án megsemmisítette és megállapította, hogy a jogerős építési engedély továbbra is hatályos.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában a Ptk. 310. §-a és 339. §-ának (1) bekezdése alapján az I. rendű alperesnek a hibás teljesítésből eredő felelősségét vizsgálta. Megállapította, hogy az ingatlan-nyilvántartás adatai, továbbá a hatályos szabályozási terv alapján az eladó joggal bízhatott abban, hogy a perbeli ingatlan beépítésre alkalmas még úgy is, hogy azon jelentős számú, zömmel fenyőfából álló facsoport volt. Az Állami Erdészeti Szolgálat belső nyilvántartása ugyan erdőrészletként tüntette fel a területet, de ennek ismerete még az ingatlan-forgalmazással foglalkozó I. rendű alperesi gazdasági társaságtól sem volt elvárható. Az önkormányzattal szembeni követelést érdemben vizsgálva az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a szabályozási terv előkészítésével kapcsolatosan a II. rendű alperes megkereste az Állami Erdészeti Szolgálatot, megküldte a részére a szabályozási tervet is állásfoglalásukat kérve. A levélre válasz nem érkezett, ebből következően azt lehetett megállapítani, hogy az erdészeti szakhatóság az eljárásban kifogást nem emelő véleményező volt. A II. rendű alperes tehát a törvényi előírás szerint járt el, a rendeletalkotással kapcsolatban felelősség nem terheli. Ezt meghaladóan nem áll rendelkezésre olyan adat, amely szerint a megosztás előtti ingatlanon található facsoportot erdőnek kellett tekinteni. Az erdő művelési ág nem is került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba, az erdészeti hatóság ennek érdekében nem kereste meg a földhivatalt. Az építési engedélyből megállapítható, hogy az építésügyi hatóság törvényi kötelezettségének eleget téve a helyszíni szemlét megtartotta. Ekkor észlelnie kellett volna az erdősülést és meg kellett volna keresnie az engedélyezés ügyében az erdészeti szakhatóságot attól függetlenül, hogy az ingatlan-nyilvántartási állapot mást mutatott. Ez esetben a felperes nem kaphatott volna építési engedélyt, így - bár az építési hatóság nem járt el jogszerűen az ügyben - az önkormányzat mégsem felel a felperes által érvényesített kárért, mert az oksági kapcsolat hiányzik. A kár nem a helyszíni szemle elmaradásával, illetve az erdősülés észlelésének és a szakigazgatási szerv megkeresésének elmulasztásával áll okozati összefüggésben.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és az alpereseknek a kereset szerinti marasztalását, másodlagosan pedig a hatályon kívül helyezését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűtlen, logikátlan és iratellenes döntést hozott. Figyelman kívül hagyta a ... Erdőfelügyelőség 1994. november 3-án kelt levelét, amely szerint a belterületbe vonáshoz és a termelésből való kivonáshoz nem járult hozzá, ez pedig megalapozza a II. rendű alperes kárfelelősségét, mulasztását, valamint az I. rendű alperes nem kellő körültekintéssel történő eljárását is. Iratellenes az a megállapítás, hogy nem került a bíróság elé olyan okirat, amely igazolná, hogy a szakhatóság választ adott, illetve állást foglalt az előírt írásbeli alakban a szabályozási tervre vonatkozóan. Hasonlóképpen iratellenes, hogy a véleményezési eljárásban kifogást nem emelő véleményező volt. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes felelőssége tekintetében figyelman kívül hagyta mindazon tényeket, körülményeket, melyeket az erdőművelés alóli kivonással, illetve csereerdősítéssel kapcsolatban utóbb megtett. Nem vizsgálta, hogy mindezekre miért nem került sor a telekalakításkor, illetve a belterületbe vonáskor vagy a részére történő értékesítést megelőzően. A II. rendű alperes vonatkozásában megállapított, a rendeletalkotással kapcsolatos felelősség hiánya pedig szöges ellentétben áll az ítéletben kifejtettekkel, illetve azon megállapítással, hogy az építésügyi hatóság köteles helyszíni szemlét tartani.

Az I-II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult lényegében annak helyes indokai alapján.

Az I. rendű alperes továbbra is fenntartotta azt az álláspontját, hogy csak az Állami Erdészeti Szolgálat 2006. június 8-án kézbesített leveléből szerzett tudomást arról, hogy az érintett terület az Etv. hatálya alá tartozik. Ezt a körülményt kizárólag az erdészeti hatóság belső nyilvántartása rögzítette, sem az ingatlan-nyilvántartásban, sem pedig a szabályozási tervben nem került feltüntetésre, utóbbi kertvárosias lakóterületként jelölte meg az adott részt. Még az ingatlanforgalmazással foglalkozó gazdasági társaságtól sem elvárható az erdészeti szolgálat belső nyilvántartásának, illetve a II. rendű alperes részére küldött, 1994. november 3-án kelt levél tartalmának az ismerete. Az ingatlan erdőművelés alól történő későbbi kivonása pedig nem alapozhatja meg a kártérítési felelősségét.

A II. rendű alperes hangsúlyozta: az 1999-es levélváltás nem a M-hegy Szabályozási Tervéről szóló 29/2000. (IX.15.) számú ÖK rendelet Étv. 9. §-ában előírt véleményezése volt, hanem az akkor hatályban levő 28/1995. (V.15.) számú ÖK rendelet felülvizsgálatára irányult. Az erdészeti szolgálat felperes által hivatkozott levele egyébként is csak általánosságban beszél a M-hegyen található erdőterületről, így az nem húzható rá egy konkrét helyrajzi számú ingatlanra.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

A felperes fellebbezése hatályon kívül helyezésre is irányult. Az ítéltáblának elsődlegesen ebben a kérdésben kellett állást foglalnia, mert a kérelem megalapozottsága az elsőfokú ítélet érdemi vizsgálatát kizárná.

A Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezésnek akkor van helye, ha a bizonyítási eljárás nagyterjedelmű vagy teljes megismétlése, illetőleg kiegészítése szükséges. A felperes az elsőfokú eljárásban további szakértői bizonyítást látott szükségesnek, az ítéltábla későbbiekben kifejtett álláspontja szerint azonban ezt az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte. A fellebbezésben újabb bizonyíték, bizonyítási indítvány nem került előterjesztésre, a Pp. 164. §-ának (2) bekezdése alapján pedig a perben hivatalbóli bizonyításnak nem volt helye. Az ítéltábla nem észlelt az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértést sem, ezért a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelem sem a Pp. 252. §-ának (3), sem pedig a (2) bekezdése alapján nem volt megalapozott.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta, s a megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki.

Az Állami Erdészeti Szolgálat Igazgatóságának a II. rendű alpereshez 1999. június 7-én írt levele már tartalmazza, hogy tilos az erdők megosztása parcellázás vagy egyéb célból; a 2001. február 7-én kelt levélben pedig az erdészeti szolgálat rögzítette, hogy az erdőterület megosztásához is kell szakhatósági hozzájárulás, ha az ingatlan az Etv. rendelkezései alá tartozik.

Az ÁESZ - a 2006. december 22-i levele szerint - felhívta a felperes figyelmét arra, hogy építési munkát nem végezhet az erdészeti hatóság által adott, az erdőterület igénybe vételét engedő határozat hiányában.

Az így kiegészített tényállás alapján az elsőfokú bíróság érdemi döntése helyes, annak indokolását azonban az ítéltábla kiegészíti, illetőleg pontosítja az alábbiak szerint.

A felperes keresetében az I. rendű alperessel szemben a szerződésszegésből eredő kár megtérítésének szabályaira (Ptk. 310. § és 339. § (1) bekezdés) hivatkozott, a II. rendű alperessel szemben pedig a Ptk. 349. §-a alapján arra, hogy a közhatalmi tevékenységével kapcsolatos eljárása során a rá vonatkozó szabályokat megszegte, ilyen módon közös károkozás valósult meg. Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes vonatkozásában lényegében a felróható magatartás hiánya, a II. rendű alperes vonatkozásában pedig a jogellenes magatartás és a felperes által megjelölt kár közötti okozati összefüggés hiánya miatt utasította el a keresetet.

A Ptk. 310. §-a értelmében a jogosult a hibás teljesítésből eredő kárának megtérítését a kártérítés szabályai szerint kérheti. Ebből következően az I. rendű alperes felelőssége tekintetében helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés megkötése és teljesítése során úgy járt-e el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Tény, hogy az adásvétel tárgyát képező ingatlan szerződéses tulajdonsága volt, hogy beépíthető, ez pedig csak akkor valósulhat meg erdőterület esetében, ha kivonják a művelés alól. Az elsőfokú bíróság azonban helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az I. rendű alperes megfelelően járt el a szerződés megkötésekor és teljesítésekor: ebben a körben az ítéltábla a határozat

indokolásával teljes mértékben egyetért, ezért a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése alapján utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel csak arra mutat rá, hogy a telekalakítás időpontjában sem az I. rendű alperes, sem közvetlen jogelődje, a P. Kft. nem volt még az ingatlan tulajdonosa. A jegyző ugyanis 2000. november 16-án hozta meg az ezzel kapcsolatos határozatát, míg a P. Kft. 2002. július 8-án, a felperes pedig csak a 2004. június 30-án megkötött adásvételi szerződés alapján szerzett tulajdonjogot. A telekalakítással kapcsolatosan tehát sem az I. rendű alperes, sem pedig közvetlen jogelődje nem járhatott el felróható módon.

A II. rendű alperes vonatkozásában a felperes több jogsértésre is hivatkozott. Állította, hogy a szabályozási terv kidolgozása, az Etv-vel való összhangba hozatala nem megfelelően történt. Ezzel kapcsolatosan azonban az ítélet tábla osztja az elsőfokú bíróság által kifejtett álláspontot. Utal arra, hogy a szabályozási terv önkormányzati rendelet, amely törvényi felhatalmazás alapján született, ezért a Ptk. 685. §-ának a) pontja értelmében jogszabálynak minősül. Polgári perben pedig sem a jogszabály, sem a meghozatalával kapcsolatos eljárás jogszerűsége nem vizsgálható felül.

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra is, hogy a II. rendű alperes nem tartott helyszíni szemlét, hiszen ennek a ténye a periratokból megállapítható.

A jogerős építési engedély visszavonásának hivatkozott jogellenessége azért nem bírhat jelentőséggel, mert a felperest a kár nem ezzel okozati összefüggésben érte. Az Etv. 65. §-ának b) pontja kimondja, hogy az erdőterület igénybevétele minősül az erdőterület termelésből való kivonásával járó létesítmény elhelyezése vagy tevékenység gyakorlása. A 66. § (1) bekezdése alapján az erdőterület igénybevételehez az erdészeti hatóság előzetes engedélye szükséges. Ezen rendelkezésekből az következik, hogy a felperes építkezése az erdőterület igénybevételeként a szakhatóság előzetes engedélyéhez volt kötve. Ez képezhette az alapját az Állami Erdészeti Szolgálat Igazgatósága 2006. december 22-én kelt és a felperesnek címzett levelében foglaltaknak, amelyben a szakhatóság kifejezetten felhívta a felperes figyelmét arra, hogy az adott területen semmilyen építési munkát nem végezhet engedélyező határozat hiányában. Maga a felperes is elismerte a 16. sorszámú előkészítő iratában, hogy csak az erdőművelés alóli kivonással vált véglegesen és teljeskörűen építési telekké, így minden szempontból beépíthetővé a perbeli ingatlan. Ebből pedig az következik, hogy a kár nem az építési engedély visszavonásával érte a felperest, hanem önmagában azáltal, hogy az ingatlan az Etv. hatálya alá tartozó erdőterületnek minősült, így hiányoztak a beépíthetőség jogszabályi feltételei.

Hasonlóképpen nem állhat okozati összefüggésben a felperest ért kárral a II. rendű alperes azon mulasztása, hogy a telekalakítás során nem kérte ki a szakhatóság hozzájárulását. Kétségtelen tény, hogy a telekmegosztással érintett földterület az 1500 m²-t meghaladta, ezért az Etv. 8. § (1) bekezdésének a) pontja alapján erdőterületnek minősült, így alkalmazni kellett rá az Etv. 21. §-ának (1) bekezdését - amely szerint az erdő elsődleges rendeltetésének megváltoztatását az erdészeti

hatóság engedélyezi -, illetőleg az Etv. fentiekben idézett 65-66. §-ainak a rendelkezéseit is. A 65. § b) pontja alapján a megosztás - mivel az erdőterület csökkenésével járhatott - az erdőterület igénybevételének minősült, ezért a szakhatóság hozzájárulása nélkül az tilos volt. Ezt támasztja alá a szakhatóság 2001. február 7-i levele is. Mindezek alapján a II. rendű alperesnek valóban ki kellett volna kérnie a szakhatóság hozzájárulását a telek megosztásához, a telekalakításhoz, a felperes kára azonban nem ennek elmulasztása miatt keletkezett. Ha ugyanis szakhatósági engedély hiányában nem történik meg a telekalakítás, a felperes nem is kerül abba a helyzetbe, hogy ingatlant vásároljon, illetve azon építkezzen.

A Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében meghatározott, a kárfelelősséghez szükséges feltételek konjunktívak, ezért az okozati összefüggés, illetve a jogellenes magatartás hiánya esetén a további feltételek vizsgálata nem is szükséges. Erre tekintettel utal csak az ítélőtábla arra, hogy a kár bekövetkezte és a kártérítési követelés összecszerűsége sem nyerhetett bizonyítást, mert ebben a körben a felperes még részletes tényelőadást sem tett. Egyrészt építési többletköltséget kívánt érvényesíteni az időmúlásra tekintettel, ehhez azonban meg kellett volna határoznia, hogy ténylegesen milyen munkák kerültek elvégzésre, ezeknek mekkora volt az anyag-, illetve munkadíj igénye, részletesen ki kellett volna dolgoznia azt is, hogy milyen építési anyagokat, milyen mennyiségben használt fel. Ezzel szemben maga mondta el a perben, hogy ebben a körben nem tud semmit előadni, mert az iratai eltűntek. Az árnövekedésre nézve azt állította, hogy az 40 % lehetett, a téglánál még talán több is; tehát konkrét előadást nem tett. Ez alapján pedig nem lehet állást foglalni abban a kérdésben, hogy a felperesnek egyáltalán bekövetkezett-e kára.

A szakértő kirendelésére a kereset alapjául szolgáló tények megállapítása érdekében nyilvánvalóan nem kerülhet sor. A tényállást minden esetben a felperesnek kell előadnia. A szakértő igénybevétele legfeljebb akkor lett volna szükséges, ha a részletesen kidolgozott követelés vonatkozásában esetlegesen bizonyításra szorult volna, hogy a megjelölt anyagmennyiség ténylegesen felhasználásra került-e, illetőleg a munkák későbbi elvégzése együtt járt-e az anyagköltség növekedésével.

A felperes a követelését általános kártérítésként sem érvényesíthette, hiszen a Ptk. 359. § (1) bekezdése, illetve a PK 49. számú állásfoglalás alapján általános kártérítés megfizetésére a károkozásért felelős személy akkor kötelezhető, ha a kár mértéke pontosan nem számítható ki. Ennek megállapításához azonban az szükséges, hogy a bíróság előzetesen minden rendelkezésre álló és célravezető bizonyítást lefolytasson a kár felderítése végett. A kár bekövetkeztét tehát ebben az esetben is bizonyítani kell, erre pedig csak akkor nyílt volna lehetőség, ha a felperes a kárigényét részletesen kidolgozza.

A követelés másik tétele az erdőgazdálkodási bírság összege volt, amelynek kifizetését - vagyis a kár bekövetkezését - a felperes az elsőfokú bíróságnak a 10. számú jegyzőkönyvben rögzített kifejezett felhívása ellenére nem igazolta.

A bérleti díjjal kapcsolatos igény körében arra hivatkozott, hogy ezt a fennállt bérleti szerződése alapján kellett megfizetnie az adott időszakra vonatkozóan. Ezzel szemben a Sz. Zrt. bérbeadó tájékoztatása szerint bérleti szerződése nem a felperesnek, hanem a felesége édesapjának volt, vagyis az ő jogcímén lakhattak az adott ingatlanban. A bérbeadó előadta azt is, hogy a 2006. május 29-e és 2007. május 2-a közötti időszakban 444.012 forint bérleti, illetve használati díjfizetési kötelezettség keletkezett és 1.140.000 forint került teljesítésre. Kiderült azonban a tájékoztatásból, hogy a befizetések, illetve az elszámolás a perrel érintett időszakot megelőzően keletkezett tartozásokat is érintette. Mindezek alapján nem lehetett megállapítani, hogy ténylegesen a felperes a keresetben megjelölt időszakra vonatkozóan mekkora összeget fizetett meg a bérbeadó részére.

Megjegyzi még az ítéletábra, hogy a felperes egyébként is csak az általa megjelölt kár fele összege tekintetében érvényesíthette volna igényét, mivel nem igazolta, hogy a részben a volt feleségét érintő kártérítési igény egészét engedményesként követelheti.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező felperest az alperesek részére a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi, illetőleg jogtanácsosi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. Ezt meghaladóan a felperes köteles az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett fellebbezési illetéket az államnak megfizetni (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés).

Budapest, 2011. december 7.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: